

جشنواره علامه حلی (ره) ، بهترین فرصت برای فعال ساختن استعداد های حوزوی

حجت الاسلام و المسلمین محمد حسین زاده

مهم ترین مسائل پیش روی ما در عصر حاضر، چالش های معرفتی و ارزشی است. از بُعد معرفتی با انبوهی از اندیشه های ترجمه ای مواجه ایم که کیان اعتقادی و از پی آن، ارزش های ما را در معرض تاخت و تاز قرار داده است و دردناک تر آنکه، در حالی که عده ای در خواب اند، عده ای دیگر به دلیل نا آشنایی با میراث عظیم معرفتی اسلام و خاندان عصمت علیهم السلام و بی آنکه اندک مایه ای در این قلمرو داشته باشند بدان دل می سپارند. این جانب با پژوهش های مستمر در حوزه های معرفت شناختی، فلسفه دین و... معتقدم مراجعه به این میراث و کسب توانمندی برای بهره گیری از آن، ما را در برابر اندیشه های اومانیستی، سکولاریستی و شکاکانه یا نسبیست انگارانه مقاوم می سازد و راه حل های نویی را در برابر مسائل می گشاید.

از بُعد علمی، متأسفانه ما از ظرفیت های موجود علمی در حوزه، آن چنان که بایسته و شایسته است بهره برداری نمی کنیم. ما نیرو های با استعداد، خلاق و کوشای بسیاری داریم که باید آن ها را به کار بگیریم و باور داشته باشیم که در این عرصه نیز «ما می توانیم.» زبان و ابزار اصلی در این عرصه مهم، انجام پژوهش های علمی در قالب مقالات علمی و کتاب است؛ لذا توجه به مهارت های پژوهشی در سطوح مختلف حوزه های علمیه، از اولویت ها و سیاست های آموزشی و پژوهشی است.

مهارت نگارش، یکی از فنونی است که پژوهشگر باید به آن تسلط داشته باشد. یک پژوهش قابل قبول، مبتنی بر داشتن مهارت های بسیاری است که این جانب در جزوه ای که برای پژوهشگران تهیه کرده ام، توضیح داده ام؛ از جمله آن مهارت ها، مهارت مهندسی پژوهش، گردآوری اطلاعات لازم، بازنویسی، نقادی و تحلیل است. با تجربه های بسیاری که در کارگاه های پژوهشی و آموزش پژوهش محور داشته ام، مهم ترین ضعف طلاب در پژوهش، مهارت بازنویسی است که این مهم، به آسانی به دست نمی آید و نیازمند دست کم سه دوره کارگاه پژوهشی در طول بیست ماه است. دیگر مهارت ها، در کوتاه مدت به آسانی قابل دستیابی است ولی این مهارت ها مستلزم صرف وقت بسیاری است. اگر طلاب از سال های اول تحصیل زیر نظر استادی مجرب، در هفته پنج ساعت به تمرین پردازند، در پایان دوره سطح، بر این مهارت ها و مهارت های دیگری تسلط خواهند داشت.

تشکیل جشنواره بهترین فرصت است تا نیرو های لایق و با استعدادی که در حوزه هستند و شمار آن ها هم کم نیست، فعال ساخته و آن ها را بازشناسیم و با ارزیابی درست توانایی های شان، آنان را به عرصه های مورد نیاز پژوهش در علوم انسانی اسلامی رهنمون شویم. جشنواره که خود می تواند مشوقی برای پژوهشگران باشد، تشویق هایی هدفمند را برگزیند و سیاست هایی اتخاذ کند که طلاب با پویایی، نشاط و تحرک، احساس کنند که توان مشارکت در حل مسائل را دارند و می توانند تأثیرگذار باشند. بزرگ ترین خطر این است که نیرو ها احساس رخوت و ناکارآمدی داشته، فکر کنند خاصیتی ندارند. داستان غروب غم بار برخی از مدارس، سندی بر این گفته است.

